

Tablou de arhitect cu doamnă

S-a născut la Bacău, a trăit în Liban și a renunțat fără regrete la fețele regale și magnații din Orient pentru un business în București. De patru ani, arhitectul Hamid Nicola Katrib trăiește „visul românesc”. De Diana-Florina Cosmin

Dacă petreci o după-amiază cu Hamid Nicola Katrib (28 de ani), ai impresia că locuiește în București de când lumea și pământul și că Piața Romană, unde se află atelierul său, este locul unde a pus prima oară mâna pe creion și riglă. Nu apuci să ieși din lift că vecina de palier, o bătrânică respectabilă din alte vremuri, te și scrutează cu privirea din cap până-n picioare, anunțându-te din start că „Dacă ai venit la Hamid, să știi că e pur și simplu un băiat extraordinar”. Iar dacă apuci să faci și doi pași pe stradă cu tânărul pe jumătate român, pe jumătate libanez, sigur dai de două-trei cunoștințe care nu l-au mai văzut demult și vor să-l țină de vorbă. „I-am promis doamnei de pe palier că o scot la un restaurant chinezesc”, explică Hamid, cu un zâmbet, aruncându-mă într-o mare dilemă.

În prezent, arhitectul are în lucru două pensiuni, una în Brașov și cealaltă în Deltă, un restaurant cu specific libanez la care este și coproprietar, trei apartamente, plus redecorarea lanțului de restaurante Springtime. Asta când nu pictează, nu sculpează și nu cutreieră magazinele de decorațiuni în căutarea acelei piese perfecte care să îmbogățească interioarele luxoase pe care le-a desenat. Așadar, când îi mai rămâne timp și pentru a vorbi despre arta libaneză și mersul societății cu o doamnă care i-ar putea fi bunică? „Îmi plac mult oamenii”, se justifică Hamid, într-o limbă română aproape perfectă, cu un ușor accent franțuzesc. „În meseria mea nu contează doar talentul, ci și abilitatea de

a lucra cu oamenii, de a avea răbdare să-i asculți”. Și, uneori, de a găsi plăcere într-o conversație despre copii, nepoți și lumea secolului trecut.

LEGEA ATRACȚIEI. Răsfoind teancul de reviste de arhitectură de pe biroul său, un titlu îi sare în ochi deasupra unor fotografii care redau una dintre primele sale amenajări realizate în România: „Legea Atracției”. „Crezi în așa ceva?”, îl întreb, într-o doară. Zâmbetul care vine în replică e al omului care știe despre asta mult mai multe decât ar părea. Da, acel titlu s-ar potrivi nu doar unui proiect anume, ci ar putea fi considerat laitmotiv al întregii cariere bucureștene a lui Hamid Nicola Katrib. În 2006, când a început totul,

În Liban, clienții săi erau, adesea, fețe regale care veneau cu avionul privat pentru a alege între două modele de marmură de 500 de dolari metrul pătrat

România, „țara de vacanță” a familiei (mama sa fiind româncă), nu se afla în planurile tânărului arhitect care lucra pe atunci la unul dintre cele mai mari cabinete de arhitectură din Beirut, renumit pentru clienții „cu ștaif” și arhitecții de avangardă. Deși minimum șase ani de experiență erau obligatorii pentru a intra măcar în raza de interes a companiei, Hamid fusese recrutat la 24 de ani și începuse jobul la doar cinci zile după terminarea facultății. „Am fost foarte încântat dar și supărat că n-am și eu parte de vacanță”, glumește tânărul. Viteza cu care a primit jobul a avut și un motiv: proiectul său de diplomă spectaculos, un

avion Antonov care să transporte întreaga echipă de Formula 1 de la Ferrari la diversele grand-prix-uri din lume. Dotat cu o sală de sport, TIR-uri care să transporte mașinile de curse, hublouri sub formă de monitoare TV și alte găselnițe ieșite din comun, proiectul nu era o fantezie, ci rodul unei munci de documentare asiduă.

Luni de zile, Hamid s-a dus la aeroport, la echipa tehnică de revizie, cu liste interminabile de întrebări. De la materialele care pot fi folosite în avion, ignifugare sau circuitul de aer rece, toate elementele tehnice ale proiectului au fost „la cheie” în ziua predării. „Vineri am susținut lucrarea iar luni aveam deja două oferte de job”, își amintește el. A intervenit, însă, destinul. Într-o seară, tânărul a adormit cu un gând

în minte: „Ce-ar fi dacă m-aș duce să lucrez în România?”. L-au alungat, însă, repede, un șir lung de motive clare și evidente, printre care și faptul că nu voia să ajungă un „arhitect de garsoniere”. A doua zi de dimineață, însă, a fost trezit de un telefon. Tatăl său, de naționalitate libaneză, îl anunța că un prieten român, care și-a deschis o firmă de arhitectură, ar avea nevoie de un specialist pe partea de interioare.

Oferta era irezistibilă: de trei ori salariul din Liban, mașină și casă, dar cu o condiție importantă: să rămână pe termen lung. A venit în România cu un bagaj pentru zece zile și a rămas pentru „totdeauna”.

Au trecut deja patru ani, iar Hamid n-a regretat nicio clipă decizia luată.

UN LOC DE RESTAURANT.

Un al doilea moment de cotitură în care energiile universului păreau să se fi aliniat în favoarea sa a intervenit odată cu decizia de a deschide în București un restaurant cu specific libanez, cu un design strălucitor și luxos, asemeni celor din Beirut. „Chiar dacă mâncarea e bună, majoritatea localurilor libaneze din România arată ca niște dughene, ori nu acesta este spiritul local“, explică el. După ce-a alergat doi ani de zile pentru a găsi o locație potrivită în centrul Bucureștiului, a ajuns anul trecut la ultima picătură de răbdare. S-a lăsat păgubaș.

Doar câteva luni mai târziu, se plimba în zona Amzei, când a observat un mic spațiu care tocmai se eliberase pe colț și care părea numai bun pentru un atelier de pictură. Intrând în vorbă cu proprietara, Hamid a început să-i explice planurile sale de a folosi încăperea ca pe un atelier propriu în care să expună, eventual, și alți pictori sau sculptori talentați. Surpriza cea mare a venit când interlocutoarea sa l-a întrebat, senină: „Totuși, nu v-ar interesa ceva mai mare decât o cameră? Am și un spațiu tocmai bun pentru un restaurant“. Legea atracției sau nu, astfel a ajuns Hamid chiriaș al unei clădiri restaurate, cu grădină, acces pentru marfă și cu o așezare ultracentrală. Chiar dinainte de a semna contractul,

/// Cea mai grea probă pentru un arhitect este câștigarea încrederii clientului

HAMID NICOLA KATIB

și-a forțat norocul. S-a apucat să deseneze tăvi și veselă, să proiecteze decorațiuni pentru restaurant și chiar să le comande în Liban fără să fi bătut oficial palma cu proprietara. Actul final s-a semnat câteva

săptămâni mai târziu iar restaurantul se va deschide la mijlocul lunii octombrie. Încă un proiect bifat pe agenda sa.

PARIZER CU TERMOPANE. Dacă în Liban clienții săi erau, adesea, fețe regale din Iordania sau Arabia Saudită, care veneau cu avionul privat doar pentru a viziona două mănere și trei imprimeuri, după care se hotărâu asupra unui model de marmură de 500 de dolari metrul pătrat și se întorceau în țările lor, în România impactul cultural avea să fie considerabil, cel puțin la început. În cei patru ani petrecuți în București, Hamid a învățat, încetul cu încetul, să refuze elegant proiectele de amenajare care presupuneau „să aleg o canapea și două perdele“ și să treacă peste mici șocuri zilnice, precum faptul că

muncitorii de pe șantier „mâncau parizer pe schițele pentru care muncisem câteva nopți la rând“. Totuși, a avut norocul ca, din 2006 încoace, să aibă parte doar de una sau două dezamăgiri majore, întâmplător ambele petrecute în intervalul ultimelor două luni. „E dureros pentru un arhitect când cineva vine să-i ceară să scoată niște uși din sticlă dintr-o casă interbelică și să pună în loc termopane“, explică el, cu amărăciune. În România există, însă, destui oameni care nu au doar bani, ci și apetit pentru frumos, și care sunt deschiși la sugestii din afara sferei kitsch.

BUSINESS CU ÎNCREDERE.

Nu se poate pronunța asupra celui mai costisitor proiect, pentru că a avut și unele în care doar bucătăria a costat peste 50.000 de euro, dar știe sigur care a fost cel mai greu test de trecut pentru a obține un asemenea proiect. Răspunsul său mă duce cu gândul, din nou, la doamna de pe palier și la afecțiunea ei sinceră, de bunică: cel mai greu lucru este să câștigi încrederea oamenilor. „Nu e ca la coafor, unde te duci, plătești un milion iar dacă nu te-a tuns bine plângi puțin și-ți crește părul la loc“, glumește el. În

arhitectură se lucrează cu mii de euro, stâlpi de rezistență, betoane, timp și multă energie. După patru ani în România, Hamid se poate considera bucureștean naturalizat iar spiritul său artistic a suferit și el modificări substanțiale.

Dacă la început i-a fost greu să iasă din tiparele orientale, mai încărcate și mai elaborate, se simte în prezent mult mai conectat la pulsul arhitecturii europene. Îi reamintesc, mai în glumă, mai în serios, că ar trebui să aprofundeze și noutățile chinezești. Doar i-a promis doamnei respectabile de pe palier. Hamid râde cu poftă, se gândește câteva secunde, apoi se răzgândește. În fond, de ce să meargă la chinezi când poate să mai aștepte puțin și s-o invite la un delicios hummus libanez în propriul său local? **F**